

лавнозвісний цар Дадон
Молодим зійшов на трон.
Для сусідів був грозою,
Бо ходив на них війною.
А як старість надійшла,
Захотілося тепла,
Спокою старому тілу,
Та сусіди налетіли,
Не дають спокійно спать,
Насилають хижу рать.
В царстві стогін і біда,
Ллється кров, немов вода.
Цар велике військо має,
Тільки військо не встигає
Боронити батьківщину:
Йде на захід вся дружина,
А ворожа рать зі сходу
Вже погрожує народу.
Проженуть її — та марно,
З моря знову суне хмара.
У тривозі день минає,
Ніч приходить — сон тікає.

Серце у царя болить,
Голова від дум тріщить
І, знесилений до краю,
Зорезнавця викликає.

Дід, неначе лебідь білий,
До царя говорить сміло:
“Що ти змолоду творив,
Те й на старість заробив.
За гріхи тяжка розплата!
Із тобою ще багато
Люду бідного загине,
Пропаде уся країна”.

Цар благає: “Мудрий отче!
Поможи! Усе, що схочеш,
Я віддам. Спаси наш край!
Людям згинути не дай”.
Зорезнавець мовить: “Згода.
Тільки ми складемо угоду:
Захищу я від напасті,
Житимеш в добрі та щасті,
Але мусиш обіцяти,
Що попрошу, — те віддати”.
Цар дав слово не скупитись,
Найдорожчим поділитись.
Дід торбинку розв’язав,
Звідти півника дістав:

Чорні очі жаром сяють,
Насолоду обіцяють.
Мов зоря, зійшла із неба
І запрошує до себе.
Так потрапив цар Дадон
До красуні у полон,
Він любов свою зустрів
І, забувши про синів,

І народ свій, і країну,
Закохавшись до загину,
Розважався з нею тиждень.
Був і лагідний, і ніжний,
А на восьмий день дівиця
Попросилася в столицю:
У шатрі їй не цікаво,
Прагне розкошів і слави.
Цар наказує рушати
І додому повертати.
Перед ним чутки летіли,
Що царя приворожили
І підсунули чужинку,
Чи то дівку, чи то жінку.
Буде в них тепер цариця
Шамаханська дівиця.
Тож народу, як на свято,
Назбиралося багато,
Кожен хоче подивиться
На оту заморську птицю.
Що знайшов у ній Дадон?
В нас таких красунь мільйон!
Натовп стих і розступився —
Сивий старець появився.
Підійшов до колісниці,

